

(המשך מעמוד 23)

דיין אהב את תבשיליה, אך טעמו במזון היה פשוט. רחל, לעומתו, פיתחה טעם מעודן, ועדיין אוהבת מדי פעם ארוחת-גורמה.

משה ציונה שלא ינצחו אותו אחרי מותו, לא באנדרטות ולא במיפעלים לזכרו. כשצ'יץ הציע לקרוא לדרך חיפה על שמו נעתרה. כשהביא את ההצעה להחלטה בוועדה המוסמכת — רחו את הצעתו. כדי שלא לעורר סערה, סירבה בכל תוקף, ולא בגלל מיקום הרחוב. היא פשוט נעלבה מדחיית הצעתו של צ'יץ עליידי הוועדה.

לפני יותר משנתיים ראיתי לבנו רון את סדרת הטלוויזיה האנגלית על משה דיין, לחיות עם התנ"ך. הסידרה עשתה רושם עצום באנגליה ובכל מקום שבו הוצגה. רגע מרגש היה כשביקר דיין, בחברת הצוות, בנהלל, ולאחר מכן עלו על גבעת-שימרון. לבית-העלמין של נהלל, שם הצביע דיין על חלקת-אדמה: "במקום הזה אני רוצה להיקבר אחרי מותי. אינני רוצה שינצחו אותי. הכבוד הגדול ביותר הוא להיקבר כאן. הסכמתה של רחל להיקבר שם לידי גרמה לי שימחה רבה."

בימי השקיעה בשנה האחרונה לחייו, ידעו רק מעטים שמשה היה עיוור גם בעינו הבריאה. הוא הובל עליידי רחל לכל מקום שהלך. אחרי שנותר נפטר מהתקף-לב.

בימי הזוהר רחל בהופעתה ההדורה היתה מקור גאווה של משה. לפני נישואיהם היא תמרה את בגדיה אצל ידידתה ולוה נישואיהם בר והמשיכה בכך תקופה קצרה אחרי הנישואים. אבל מאוחר יותר היתה זאת תופרת ביתית גיולה שתפרה את בגדיה, שהיו ידועים במשטות גזרתם.

במדינה

חוק

עיר מיקלט

וצרות לעורכי-הדין

בעיקבות מעצרים של הלוקחות, נעצר ונחקר אחד מעורכי-הדין, ועל חשבונו של השני הוטל עיקול.

אזרחי ישראל חושבים לעיתים קרובות כי מדינתם היא ארץ גזירה, אבל מסתבר כי עבור יהודים בעולם עדיין משמשת מדינת-ישראל כעיר-מיקלט: התחיל בכך בזמנו מאיר לנסקי, שנחשב כאחד מראשי המאפיה בארצות-הברית, המשיך בכך שמואל פלאטשרון, ולאחרונה באו גם בני מישפחת וילבורן מארצות-הברית. כתביעה שהגישו השבוע עורכי-הדין ואל ויעקב כץ, נחשף סיפור מעניין של רמאות בינלאומית והברחת הון גנוב לישראל ולקנדה. בשם דורבי פרוקס, חברה אמריקאית עצומה המייצרת שמלות, ואשר מחזוריה השנתי עולה על 60 מיליון-דולר, הוגש כתב-תביעה נגד אלכסנדר וילבורן, האב, בנו מרק, בנותיו, וחתנו פאול פרנקלין. התביעה היא להחזרת סכום של מיליון דולר, שנתקבלו במרמה עליידי בני-המשפחה בעסקיהם בארץ-הברית מן החברה התובעת.

הפרקליט חתם. לפי סיפור המעשה היו לבני מישפחת וילבורן כמה חברות בניו-יורק, שסיפקו אביזרי-עור לשמלות לחברה התובעת. הם היו מספקים את הרוכסנים, הרקמות והקישוטים לבגדי-האופנה. נציג של דורבי פרוקס, שטיפל בקניית האביזרים, תמחירם והתשלום עבורם, היה ארם בשם אהרון כהן, עובד ותיק של דורבי פרוקס. הוא עבר בחברה 20 שנה והיה אחד מנאמניה. מנהלי החברה סמכו עליו ונתנו לו יד חופשית. את היר הונשך כהן, כאשר החל מאשר חשבונות כוזבים, ולפעמים חשבונות כפולים, לחברותיו של וילבורן.

בניואר 1981 התעורר חשד בחברת דורבי פרוקס על אי-סדרים. כהן נחקר והודה, כי שילם עבור סחורה שכלל לא התקבלה. בעקבות גילויים אלה נערכה חקירה בעזרת חוקרים פרטיים, פרקליט מחוז ניו-יורק, ואף-בי-אי.

בעיקבות כל החקירות האלה הוצא צר-מעצר נגד האב, בנו וחתנו. התברר כי הסכום הכולל של הכספים שהוציאו במרמה עולה על ארבעה מיליון דולר. זמן קצר לפני שהוצא צר-המעצר נגרם, כאשר חשו בסכנה, הכריחו הנתבעים את כספם לקנדה ולישראל ונמלטו לארץ. ממשלת ארצות-הברית ביקשה להסגירם, ועל כן נעצרו לפני שנועיים האב, בנו וחתנו. האב והבן שוחררו וערבות עורר-דינם, דויד מרטין, עורך-דין בעל רשיון בישראל וארצות-הברית כאחת.

זהו מיקרה נדיר שבו עורך-הדין עצמו מפקיד ערבות בסך 200 אלף דולר עבור לקוחותיו. ואומנם, עורכי-הדין של דורבי פרוקס ביררו וגילו, כי לפחות 100 אלף דולר מסך הערבות הופקדו בידי עורך-הדין עליידי לקוחותיו. על כן מיהרו התובעים, ובין יתו בקשות העיקול שהגישו. ביקשו עיקול גם על הכספים האלה, הנמצאים בידי עורך-הדין מרטין. מרטין לא הופיע לדין שנערך השבוע, והשופט אליעזר הטיח את העיקול המבוקש.

המטוס הופט הצידה. מרטין אינו עורך-הדין הראשון המסתבך בגלל מישפחת וילבורן. כטרם פנו אליו, התייעצו בני המשפחה בעורך-הדין ויקטור חזן, ואף ביקשו ממנו כי יסע כנציגם לקנדה ולארצות-הברית, ויטפל בענייני כספים שלהם שם.

עורך-הדין נסע לקנדה ומשם לניו-יורק. כאשר הגיע המטוס לנמל-התעופה, הוסט הצידה, ונציגי השילטונת הורירו את עורך-הדין

הישראלי. הוא נלקח לחקירה שארכה כחמש שעות. רק אחרי שהתברר כי אין לו עצמו כל קשר לעבירות, שוחרר וניתן לו לחזור ארצה. בינתיים גרים בני מישפחת וילבורן במלון קאונטרי-קלאב ובווילה בהרצליה-פיתוח, ונאכזים בבקשות-ההסגרה.

עתיקות

מלך העתיקות

הצעיר מוסס רוכב על הפוס צעיר יהודי מתוניסיה הוא ההצלחה של השנה בפאריס. בגלריית-העתיקות שלו מתחרים האספנים על תשומתי-ליכו ואו, אם הוא במצב-הרוח המתאים, הוא מוכן לקבל 100 אלף דולר תמורת פסל של שומר-מיקדש מקמבודיה, או 19 אלף דולר עבור ראש-החול עשוי נחושת — שהיה מיועד, אימתני בעבר המצרי, לקשת ראשו של התול הנוט.

פרקליט פינ המבוקשים גרים בוילה

הצעיר הזה, יוסף אוון, הוא יליד עיר-הנמל והקייט סוס אשר במיורח-תוניסיה (100 אלף תושבים). הירועה בשמן-הזית המעולה שהיא מייצאת, במסגריה, במצודותיה ומעל לכל בעתיקותיה.

קפדנות אישית. אוון התעניין מאז ומתמיד בעתיקות. עוד בהיותו נער בסוס, כאשר סייר בעתיקות הדרומותם הפניקיות בנות 3000 השנה, המצויות ליד עיר-החולדתו, או כאשר אסף חרסים רומאים, שאותם שטף הגשם מן השדות.

אך כאשר עבר לצרפת היה יותר מעשי. הוא הצפין לטרסטרבורג אשר באלזס, למד כלכלה וסיים מישפטים באוניברסיטת פאריס. בסופו של דבר התחיל לעסוק ביחסי-ציבור. אבל זה לא משך אותו. משכו אותו העתיקות. הוא החל לייבא מהודו (פיסלי-נתחשת הינדיים), ומאיראן, מטיבט (ניסירי-מקדשים) ומי הרי ההימלאיה. וכאשר המיורח הן רחוק נסגר בהדרגה (הודו), למשל, אסרה רק לאחרונה יצאו של חפצי-אמנות ועתיקות בני מאה שנה ויותר) הוא פנה לרומא ומצריים, וגם במיקרים אלה לא היה מדובר בכובא משם, אלא בסחר בין האספנים ברחבי-העולם. אל ישראל הוא טרם הגיע. ייתכן שזאת הקפדנות האישית שלו. המונעת ממנו לעשות זאת. כאשר הציעו לו, לאחרונה, חפץ נדיר, שהוכרז בניגוד לחוק מאפגאניסטאן, רחה את ההצעה. "שמי אוון", אמר. "אינני עוסק בכגון אלה." אולי הוא חושש, שהוא היה מנסה לעסוק בעתיקות ישראליות. עוד היה מישוהו יכול לבוא ולומר: "מה פלא שאוון מצליח גם בישראל. אחרי הכל הוא כרדרו של שר בממשלה (שר-העבודה-הרווחה אהרון אוון)?"